

Wzór tymczasowego świadectwa uznania dla ogierów.

Załącznik 2 do rozp. Min. Roln. i D. P.
z dnia 17 kwietnia 1923 r. poz. 345.

(nazwa instytucji)

№ _____

w _____

**TYMCZASOWE ŚWIADECTWO UZNANIA
DLA OGIERA.**

Nazwa ogiera _____ wiek _____

Maść i odmiany _____

Rasa (ewent. typ) _____

Pochodzenie ojciec _____
matka _____

Właściciel _____

zamieszkały w _____ gm. _____

pow. _____ wojew. _____

U w a g a. Niniejsze świadectwo w myśl rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dn. 17 kwietnia 1923 r. w przedmiocie uznania świadectw tymczasowej licencji ogierów i rejestracji klaczy zarodowych (Dz. U. R. P. № 49 poz. 345) zwalnia od obowiązkowego świadczenia na rzecz Państwa w myśl art. 8 ustawy o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych i wozów na rzecz Państwa (Dz. U. R. P. № 21 poz. 166).

Pieczęć _____

Podpis _____

dn. _____ 192 _____ r.

346.**Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych**

z dnia 21 kwietnia 1923 r.

o ulgach budowlanych w miastach.

Na podstawie artykułów 1 i 3 ustawy z dnia 26 września 1922 r. w przedmiocie upoważnienia Ministra Robót Publicznych do wydawania przepisów ulgowych w dziedzinie budownictwa (Dz. U. R. P. № 88 poz. 788), zarządza się co następuje:

§ 1. 1) Budynki parterowe mogą być wznoszone przy wszystkich ulicach.

Również przy wszystkich ulicach mogą być wznoszone budynki o dwóch kondygnacjach (parter i jedno piętro).

Inne budynki frontowe mogą posiadać wysokość nieprzekraczającą półtora raza wziętej szerokości ulicy, przy której są położone.

2) Budynki na rogu ulic różnej szerokości mogą mieć od strony ulicy węższej, wysokość dozwoloną od strony ulicy szerszej, lecz w tej wysokości sięgać mogą w ulicę węższą, mierząc od rogu, na odległość nieprzekraczającą dwa razy wziętej szerokości tej ulicy.

3) Jeżeli front budynku jest cofnięty od linii zabudowy ulicy, wielkość tego cofnięcia może być przy ustalaniu dopuszczalnej wysokości takiego budynku doliczoną do szerokości ulicy.

4) Wysokość budynku od strony podwórza może wynosić półtora raza wziętą odległość tego budynku od przeciwległej ściany na tejże posiadłości lub od przeciwległej granicy sąsiada.

Jeżeli budynek, względnie odnośny grunt ma prawnie zapewnione korzystanie ze światła na przeciwległej posiadłości sąsiada, wysokość budynku lub oficyny może wynosić półtora raza wziętą odległość od przeciwległej ściany sąsiada.

5) Gdy budynek usytuowany jest przy wolnym placu lub w głębi posiadłości, władza budowlana II instancji może zezwolić na przekroczenie przepisanej wysokości odnośnego budynku, tak od strony ulicy, jak i od podwórza.

Wysokość budynku mierzy się od górnej krawędzi gżemsu wieńczącego do najwyższego punktu przyległego terenu.

§ 2. Przy użyciu cegły palonej normalnych wymiarów grubość ścian zewnętrznych pomieszczeń mieszkalnych nie może być mniejszą od 1½ cegły.

Grubość ścian winna jednak czynić zadość wymaganiom konstrukcyjnym (statycznym) i termicz-

nym, odpowiednio do materiałów użytych do budowy.

§ 3. Wiązania dachów mogą być oparte na belkowaniach stropowych.

Zadne drewniane części konstrukcji dachów nie mogą jednak być wpuszczane w mur ogniochronny.

§ 4. W murowanych, względnie ogniotrwałych domach jednorodzinnych zezwala się na urządzenie schodów i przykrycie klatki schodowej z materiału nieogniotrwałego.

§ 5. W domach jednorodzinnych, wznoszonych w miastach na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, tarnopolskiego i stanisławowskiego piwnice pod budynkami mogą być nie sklepione i mogą posiadać drzwi leżące, prowadzące bezpośrednio z pomieszczeń przyziemia.

§ 6. Zezwala się na częściowe lub całkowite przykrycie szklanym dachem podwórza w parterze, o ile przystęp światła i powietrza do lokali mieszkalnych w podwórzu nie będzie uszczuplony i względny bezpieczeństwa ogniowego nie będą stać temu na przeszkodzie.

§ 7. 1) Zezwala się na urządzenie lokali mieszkalnych w suterrenach w wypadkach, gdy naturalna spadistość terenu wymaga budowy suterren wzniesionych znacznie ponad poziom.

2) W domach istniejących, jak i nowowznoszonych, bez względu na warunki terenowe, mogą być czasowo aż do odwołania, również urządzone w suterrenach lokale mieszkalne. Zarówno w wypadkach pod 1) jak i 2) winny być zachowane następujące warunki:

- a) conajmniej połowa wysokości suterreny, w której ma być urządzone lokale mieszkalne, winna znajdować się pod przyległym terenem, okna zaś winny mieć w świetle futryny conajmniej 1 metr wysokości ponad przyległy teren i posiadać powierzchnię równą przynajmniej $\frac{1}{10}$ powierzchni podłogi izby mieszkalnej;
- b) spód ziemny suterren winien być suchy, mury przylegające do ziemi jakoteż podłogi winny być izolowane i od zawilgocenia skutecznie zabezpieczone;
- c) każdy pokój mieszkalny w suterrenach musi mieć komin wentylacyjny ssący, wyprowadzony ponad dach;
- d) drzwi suterren mieszkalnych nie mogą być urządzone bezpośrednio na ulicę.

§ 8. Zezwala się na urządzenie mieszkań w poddaszach, przy zachowaniu jednak niezbędnych ostrożności na wypadek pożaru. Jeżeli takie poddasza będą urządzone powyżej dopuszczalnej wysokości domów, nachylenie dachu nie może przekraczać 60° , suma zaś szerokości występów okiennych poddaszy nie może przekraczać połowy długości odnośnego frontu budynku.

§ 9. Zezwala się aż do odwołania na wzniesienie budowli drewnianych w dzielnicach przeznac-

zonych pod budowę murowane, względnie budowle ogniotrwałe. Takie budowle drewniane jednak nie mogą mieć więcej niż 2 kondygnacje, winny być pokryte ogniotrwałe i winny posiadać kominy murowane od fundamentów. Inne przepisy przeciwogniowe winny być zachowane.

§ 10. W miastach na obszarze b. zaboru rosyjskiego w wypadkach, gdy budowla została wzniesiona w miesiącach letnich, lub zastosowano sztuczne środki osuszania, zezwala się na zewnętrzne i wewnętrzne tynkowanie budowli mieszkalnych w tym samym roku kalendarzowym, w którym ściany budowli zostały wyprowadzone pod dach. Pozwolenia na takie tynkowanie udziela władza budowlana i instancji.

§ 11. Przepisy paragrafu 1 z wyłączeniem ustępu drugiego punktu 1) oraz punktu 5) tego paragrafu, tudzież przepisy paragrafu 7) punkt 2 i paragrafu 9 mogą być całkowicie lub w ściślejszych granicach stosowane tylko po zapadnięciu odpowiednich uchwał rad miejskich, względnie gminnych.

§ 12. W dzielnicach o charakterze zabytkowym możliwość korzystania z ulg przewidzianych w paragrafie 1 niniejszego rozporządzenia uzależnia się od zgody władzy konserwatorskiej.

§ 13. Przepisy niniejsze mają zastosowanie:

- a) w miastach, w których obowiązują „przepisy ogólne policji budowniczej dla miast w Królestwie Polskim” z dn. 26 września 1820 r. (Zbiór Przepisów Administracyjnych Królestwa Polskiego, Wydział Spraw Wewnętrznych i Duchownych Cz. I. Gospodarstwo miejskie. Tom II wyd. 1866 r.);
- b) w miastach, w których obowiązuje ustawa budowlana b. cesarstwa rosyjskiego (Zbiór Ustaw b. cesarstwa rosyjskiego, tom XII, cz. I, wyd. 1900 r. i uzupełnienia z 1906, 1908, 1909, 1910 i 1912);
- c) w miastach: Lwowie i Krakowie;
- d) w miastach, w których obowiązuje ustawa z dnia 28 kwietnia 1882 r., zawierająca przepisy budownicze dla gmin miejskich (Dz. U. i Rozp. kr. dla Kr. G. i L. z W. Ks. Kr. № 77);
- e) w miastach, w których obowiązuje ustawa budownicza z dnia 4 kwietnia 1889 r. dla znaczniejszych miejscowości w Królestwie Galicji i Lodomerji wraz z Wielkim Księstwem Krakowskim (Dz. U. i Rozp. kr. dla Kr. G. i L. W. Ks. Kr. № 31).

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z dniem tym tracą moc obowiązującą:

1) punkty 3, 5, 6, 7, 8, 9 załącznika do artykułu 185 ustawy budowlanej b. cesarstwa rosyjskiego (Zbiór ustaw b. cesarstwa tom XII, część 1, wydanie 1900 r.);

2) § 2, punkt 2 i § 3 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 3 marca 1922 r. w sprawie wznoszenia i naprawy budowli drewnianych w dzielnicach miast przeznaczonych pod budowle murowane (Dz. U. R. P. № 22, poz. 191);

3) § 2 punkt 5 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 3 marca 1922 roku w sprawie wysokości budowli na terenie b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. № 17, poz. 141);

4) § 20 ustęp 5 zdanie 2, §§ 33 i 34, § 41 punkty c, d, e, f, § 47 ustęp 1, oraz § 63 ustawy budowniczej dla królewskiego stołecznego miasta Lwowa z dnia 21 kwietnia 1885 r. (Dz. U. i Rozp. kr. dla Kr. G. i L. z W. Ks. Kr. № 31);

5) § 33 ustęp 4, oraz działy A) i B) ustawy budowniczej dla królewskiego głównego miasta Krakowa z dnia 17 lipca 1882 r. w brzmieniu ustawy z dnia 28 marca 1905 r. (Dz. U. i Rozp. kr. dla Kr. G. i L. z W. Ks. Kr. № 57); oraz § 42 ustawy budowniczej dla królewskiego głównego miasta Krakowa z dnia 17 lipca 1882 r. (Dz. U. i Rozp. kr. dla Kr. G. i L. z W. Ks. Krak. № 63);

6) § 22 ustępy 2, 3, 4, 5; §§ 27, 30, 48 i 55 ustawy z dnia 28 kwietnia 1882 r., zawierającej przepisy budownicze dla gmin miejskich (Dz. U. i Rozp. kr. dla Kr. G. i L. z W. Ks. Kr. № 77);

7) § 25 ustępy 3, 4, 5, 6; §§ 30, 33, 50 i 57 ustawy budowniczej z dnia 4 kwietnia 1889 r. dla znaczniejszych miejscowości w Królestwie Galicji i Lodomerji wraz z Wielkim Księstwem Krakowskim (Dz. U. i R. kraj. dla Kr. G. i L. z W. Ks. Kr. № 31) odnośnie do miast.

Minister Robót Publicznych: *J. Łopuszański*

347.

Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego

z dnia 25 kwietnia 1923 r.

w przedmiocie zniesienia powiatowych urzędów ziemskich w Bochni, Dębicy i Żywcu oraz zmiany kompetencji terytorjalnej powiatowych urzędów ziemskich w Krakowie, Tarnowie i Wadowicach.

Na mocy art. 3 lit. f i art. 21 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. o organizacji urzędów ziemskich (Dz. U. R. P. № 70, poz. 461) zarządza się co następuje:

§ 1. Znosi się powiatowe urzędy ziemskie w Bochni i Dębicy z dnia 1 czerwca 1923 r. i w Żywcu z dnia 1 maja 1923 r.

§ 2. Włącza się do kompetencji terytorjalnej powiatowych urzędów ziemskich: w Krakowie — powiat bocheński; w Tarnowie — powiaty: brzeski, ropczycki i mielecki; w Wadowicach — powiaty: żywiecki i biański.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego: *Sew. Ludkiewicz*

348.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

z dnia 28 kwietnia 1923 r.

w przedmiocie koncesjonowania przemysłu zbierania i łapania kału ropnego i ropy naftowej.

Na zasadzie § 24 i § 57 ust. 3 austriackiej ustawy przemysłowej w brzmieniu obwieszczenia Ministra Handlu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 16 sierpnia 1907 r. (Dz. U. P. № 199) zarządza się co następuje:

§ 1. Wykonywanie przemysłu zbierania i łapania kału ropnego i ropy naftowej wyciekłej z kopalń, szybów, rurociągów i zbiorników na drogi, pola do rowów, potoków i rzek jako też wykonywanie przemysłu przerabiania zakupywanego, względnie do przeróbki dostarczanego cudzego kału ropnego w okręgu eksploatacji i splywu kału i ropy uzależnia się na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego i stanisławowskiego od uzyskania koncesji w myśl § 24 austriackiej ustawy przemysłowej.

§ 2. Koncesje wymienione w § 1 wydawane będą przez urzędy wojewódzkie po zasięgnięciu opinii właściwej izby handlowo-przemysłowej.

Przy załatwianiu podania bierze się również pod uwagę czy stosunki miejscowe przemawiają za udzieleniem koncesji.

§ 3. Pierwszeństwo w otrzymywaniu koncesji mają organizacje właścicieli kopalń na obszarze w § 1 określonym; we wszystkich wypadkach, w których chodzi o ropę względnie kał ropny wiadomego pochodzenia przysługuje prawo zbierania, względnie łapania na własnym terenie kopalnianym i we własnym zarządzie właścicielom kopalń bez uprzedniego obowiązku uzyskania na to koncesji w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Koncesja może być cofnięta przez władzę nadającą, jeżeli przedsiębiorstwo w sześć miesięcy po udzieleniu koncesji nie zostanie uruchomione lub w razie przerwy w wykonywaniu przemysłu przez tenże okres czasu.

§ 5. Przemysł określony w § 1 niniejszego rozporządzenia podlega specjalnemu regulowaniu przez władzę nadającą koncesję.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *Stefan Ossowski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Sikorski*